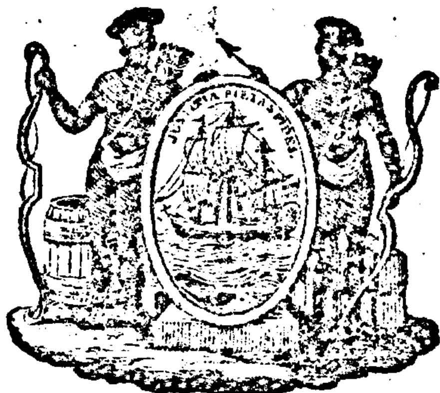
N°. 49. A°. 1840.

WOENSDAG, den 17den JUNIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

NOTIFICATIE.

Houdende oproeping van onvermogende personen, om op bepaalde tijdstippen hunne verzoekschriften om vrystelling of uitstel van de betaling der LANDSLASTEN, *in te dienen.*

Nademaal Wij het geheel jaar door verzoekschriften ontvangen van personen, welke uithoofde van onvermogen, aanspraak maken op vrijstelling van of uitstel voor de betaling van *verschuldigde Landslasten*, en dit zoowel moeijelijkheden in de dagelijksche behandeling van zaken, als misrekeningen in de perceptie der Administratie te weeg brengt.

Zoo worden al degenen, welke zoodanige verzoekschriften in den loop van dit jaar nog wenschen in te dienen, verwittigd, dat zij *vóór* of *uiterlijk* op *ultimo* Julij aanstaande, zich zullen moeten aanmelden, voorzien van de noodige bewijzen van onvermogen, door *vier* ter goeder naam staande personen afgegeven, en geviseerd door den Wijkmeester, waar zij hunne woning hebben; — zullende na verloop van dien tijd, geene zoodanige verzoekschriften aangenomen, nog daarop eenig regard geslagen worden.

Voor volgende jaren zullen de verzoeken van dien aard, uiterlijk tot *ultimo* Maart moeten ingediend zijn, onder gelijke bepaling, als boven is omschreven.

En opdat niemand hier van onwetendheid voorwende, zal deze in al de Coloniale Dagbladen en in het Gouvernements blad worden geïnsereerd.

Aldus gearresteerd alhier aan *Paramaribo*, den *twaalfden* Junij des Jaars 1840, van Zijner Majesteits regering het *zeven-en-twintigste.*

De Gouverneur Generaal der N. W. I. Bezittingen,
J. C. RIJK.

Ter ordonnantie van Zijne Excellentie.
De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

PARAMARIBO, *den 13 Junij 1840.*

De Gouverneur Generaal van eene achtingswaardige zijde bekend gesteld zijnde geworden met eene nieuwe wijze om de *RIJPE BANANNEN-VRUCHT* te bereiden tot eene aangename drooge Confiture, acht het van genoegzaam belang de Ingezetenen hierop opmerkzaam te maken en hen tot die bereiding, zoo voor binnenlandsche Consumtie, als voor exportatie, aan te sporen. De bereiding geschiedt als volgt:

»Men laat de trossen Banannen aan de boomen, tot dat dezelve den vollen graad van rijpheid hebben bereikt, waarna zij worden afgesneden, de vruchten van de trossen afgescheurd en ter drooging in zonneschijn uitgespreid op een Roosterwerk van Bamboes of wel op een Netwerk; zoodra de vruchten inkrimpen, zoodat de schil begint te rimpelen, worden dezelve van de schillen ontdaan en ter verdere drooging in voege voorschreven gelegd, tot dat zij omtrent als droogе vijgen worden, overtoogen met een wit-suikerachtig meelstof en den smaak bekomen, zoowel van de vijg als van de dadels. — Om het transport te faciliteren, kan men de vruchten in dien toestand te zamenpersen in mandjes, houdende ieder 75 ponden, in gedroogde Banannen-bladeren omwonden."

Ontwijfelbaar zullen de Bakoves op dezelfde wijze bereid, fijner en smakelijker zijn, en tot meerdere aanmoediging dier bereiding, looft de Gouverneur Generaal eene premie uit van *f* 100-00 aan dengenen, die het eerst eene zoodanige hoeveelheid dier gedroogde vruchten inzendt, dewelke van goede qualiteit bevonden wordende, naar het Moederland zullen opgezonden worden, om te onderzoeken, welke waarde men daaraan hecht.

De Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen,
J. C. RIJK.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 12 Junij 1840.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 11 dezer maand, N°. 871 | 750, is aan den Heer FRANCIS WHITMORE CRAGIN, zijne Erven of Regtverkrijgenden, het uitsluitend *privilegie* verleend om voor den tijd van *tien* achtereenvolgende jaren, *IJS* alhier in te voeren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 21 April.

De berigten uit de Vereenigde Staten, met de *British Queen* ontvangen, loopen tot 2 April. De New-Yorksche dagbladen houden zich weder algemeen bezig met den staat der betrekkingen, tusschen Engeland en de Vereenigde Staten, ten aanzien der grenskwestie. Men zegt dat de briefwisseling tusschen den Hr. Forsyth, de secretaris van buitenl. zaken en den Hr. Fox, Engelsche gezant, eene scherpe en bitse wending had genomen, welke deed vreezen dat deze zaak eenen minder vreedzamen uitslag zou hebben, dan waarmede men zich gevleid had. Een brief uit Chippeway dd. 7 Maart, zegt dat aldaar bevelen uit Washington ontvangen zijn, om 3000 vrijwilligers te rekruteren, van welke ieder eene premie van 40 dollars voor een engagement van vijf jaren zal ontvangen. Deze staat van zaken heeft aan den *New-York-Morning Advertiser* de volgende aanmerkingen uitgelokt:

» De uitslag van zoodanigen oorlog zou geen oogenblik twijfelachtig kunnen wezen. De 20.000 man Engelsche troepen, op dit oogenblik in Kanada vereenigd, zouden misschien in het eerste oogenblik eenig voordeel op ons behalen, doch zeer spoedig zouden wij de geleden schade weder inhalen. Wij zijn van hetzelfde bloed als de Engelschen, en wij zijn bezield van eenen geest van vrijheid en eerzucht, die in ons niet te onderdrukken is. De strijd zoude eindigen met de bezetting van Kanada en met de omverwerping der Britsche magt in Noord-Amerika. Twee derden der Engelsche volkplantingen haken naar onze instellingen, onze wetten, onzen handel en onze roemrijke toekomst. Een oorlog met Engeland zou buitendien onzen handel en onze fabrijken begunstigen en de Engelsche nijverheid vernietigen, hetgeen zeer zeker eene revolutie zou te weeg brengen, uithoofde van het groote aantal arbeiders, die van werk verstoken zouden zijn. Wat ons betreft, zou het verlies van den Engelschen handel voor ons van geenerlei beteekenis zijn. Wij vreezen derhalve den oorlog met Engeland niet. Laat Engeland komen, en het zal zien, dat wij nog altijd de mannen van 1783 zijn."

FRANKRIJK.

PARIJS, 9 April.

Het was te verwachten, dat de beschuldigingen tegen de Israëlieten, vervat in het uit Syrie naar Europa overgekomen verhaal van den te Damascus gepleegden moord, niet onbeantwoord zouden blijven. Hier te Parijs, van waar het berigt naar andere landen was overgegaan, is het weerlegd door den Heer Advokaat *Crémieux*, vice-president van het centrale consistorie der Fransche Israëliten. De brief welken hij daartoe aan het *Journal des Tribunaux* en aan andere bladen gezonden heeft, is van den volgenden inhoud:

PARIJS, *7 April* 1840.

Is het dan waar, dat in Frankrijk, dat te Parijs, de dagbladen, die de denkbeelden van vooruitgang en verdraagzaamheid het vurigst toegedaan zijn, evenzeer als die bladen, welker staatkundige en godsdienstige meeningen het verst achteruit gebleven zijn bij de vorderingen van onzen tijd, zonder wederlegging en met eenen beklagelijken ijver de ongerijmde en gedrogtelijke bijzonderheden hebben opgenomen, uit Alexandrie en Bayrout over het vermoorden van Pater *Thomas* en deszelfs bediende geschreven! Hoe nu, is het dan in 1840 dat men, in plaats van haar met walging te verwerpen, ingang verleend aan die ellendige lastering, uit de schandelijke vooroordeelen der christenheid van de middeleeuwen ontstaan, en welke de Joden van het ware geloof afschilderen, als zich gedurende het Paaschfeest vergastende op christenbloed, hetwelk zij met heilig moorddadige hand geplengd hadden! Ik weet wel dat men, het niet langer in Europa durvende doen herleven, thans dat afgrijsselijke verdichtsel uit Azie doet voortkomen, een verdichtsel waardoor de Christenen zich geregtigd oordeelen om, bij wijs van wederwraak, het zuiverste bloed van Israëliten te storten, waardoor de regters het middel erlangden, om de rijksten derzelve tot foltering en schavot te doemen en de vorsten gelegenheid, om hen te vervolgen en hunne schatten te bemagtigen. Maar, dat Fransche dagbladen, te midden der bevolking onzer landlieden, onder de meenigten die nog zoo weinig verlicht zijn, een zoo verachtelijken logen verspreiden; waarmede hebben wij zulk eenen hoon verdiend! Hoe is het mogelijk, dat het denkbeeld der smert, welke zoo groot een aantal Fransche Joden ondervinden moesten, zoo grievend eene nieuwsverbreiding niet te keer gegaan hebbe! Uit naam van uwe israëlitische medeburgers, welken uw verhaal verontwaardigt, uit naam van al de Israëlieten der wereld, die uit eenen mond protesteren zullen, uit naam boven al van die Israëlieten van Damascus, over wier hoofden misschien op dit oogenblik het noodlottig kromzwaard opgeheven is, gun mij dat ik u alleen de Joodsche wet, die wet, zoo zuiver en zoo grootsch, de onvergankelijke bron der christelijke godsdienst zelve, herinnere; gun mij, u eenige herinneringen van verledene tijden te binnen te brengen, tijden, welke weldra, zelfs in ons Frankrijk, door dergelijke dagblads artikelen, als wij sedert eenige dagen lezen, teruggebragt zouden worden.

Voor alle andere dingen, welke is de daadzaak ter gelegenheid waarvan zoo vele beleedigingen tegen de Joodsche godsdienst op een gestapeld worden? Er is te Damascus aan eenen priester en

deszelfs knecht een moord gepleegd. Zeven der rijkste Joden, hoort gij wel, der rijksten, (op een oogenblik nu verbeurdverklaringen zoo wel van pas zouden komen, om de belemmerde geldmiddelen van den onderkoning te herstellen en den achterstand der Turksche vloot te voldoen) en der, onder de Joodsche bevolking, die bijna 30,000 zielen bedraagt, meest geachte Joden nemen tot handlangers eenen knecht en eenen barbier; zij vermoorden lafhartiglijk den Christen priester, ontvangen in een bak zijn onrein bloed, hetwelk zij noodig hadden om hun godsdienstig feest van het Pascha te vieren, om er hunne ongezuurde brooden mede te beslaan! Zij snijden het lijk in stukken, stampen het hoofd van hun slagtoffer in een vijzel, pakken het lillend overschot van den ongelukkige in zakken, en werpen die zakken in het riool hunner wijk!...

Al die verschrikkelijke bijzonderheden zijn door zes der beschuldigden op de pijnbank beleden geworden; twee hunner alleen, de twee rabbijnen, hebben niets bekend.

Is nu dit akelige relaas een in ernst gedaan verhaal of is het een sprookje? Daar in hetzelve van de heilrijke tusschenkomst des Franschen consuls gesproken wordt, heb ik de eer gehad zonder verwijl aan den heer minister van buitenl. zaken te schrijven, om hem te vragen, of ook eenige depeche dat verschrikkelijke treurgeval te zijner kennis gebragt had: *Men heeft daarvan aan het ministerie gerne de minste tijding, noch door den consul, noch langs eenigen anderen weg.*

Ondersteld, de moord is werkelijk begaan; wie zijn de schuldigen? De beschuldigde Joden? Maar, deze zijn de gewigtigste, de geachtste en waarschijnlijk de verlichtste van dertig duizend Joden die te Damascus wonen! Maar, onder hen zijn twee rabbijnen, door die talrijke gemeente gekozen! Hoe kan het te gelooven zijn, dat zulk eene misdaad door zulke personen begaan is? En waarom ziet men onder hen een barbier en een knecht?

Zij hebben het bloed van den Christen opgevangen, om daarvan bij de ongezuurde brooden op het Paaschfeest gebruik te maken!..... Het was den eersten Maart dat de verschrikkelijke moord gepleegd werd; Paschen zal door al de Joden in geheel de wereld op den 18den April gevierd worden. Begrijpt gij, hoe het bloed van den Christen-priester, in vaatwerk opgesloten of in ongezuurd brood verbakken, vijftig dagen lang bewaard en dan. bedorven en stinkend, door zijne beulen genuttigd wordt?

Zij hebben het lijk van den priester in het riool hunner wijk en het lijk van den knecht in den kelder van eenen jood geworpen!.. Begrijpt gij zulk een gedrag? Was het dan zoo moeijelijk, vooral aan lieden, die bijna geheel de policie hebben omgekocht, die beschuldigende overblijfsels buiten den omkring te werpen, welken de schanddaad bezoedeld had.

Zij erkennen, zij belijden dat het ter viering hunner godsdienstplegtigheden is, dat zij de misdaad begaan hebben..... Maar, die bekentenissen, de pijnbank heeft ze hun ontwrongen; de rabbijnen, welken het geloof tegen ligchaamspijn versterkte, hebben niets beleden! Hunne godsdienst, regtvaardige Hemel! Indien de Joodsche godsdienst aldus moord en vergieting van menschenbloed gebiedt, wel laat ons dan allen, verlicht denkende Joden, Christenen, Muzelmannen, als één man opstaan, laat ons, zelfs in hen die ze belijden, die barbaarsche en heiligschendende eeredienst vernietigen, die moord en menschenvernieling in den rang van Gods geboden plaatst!

Een jood bloed vergieten om zich welgevallig te maken bij God! . . . Maar is dan die joodsche Godsdienst niet die, welke uit Gods eigen mond de heilige gebodswoorden ontvangen heeft: *Gij en zult niet dooden?*

Een jood het gewijde brood met bloed kneden! Maar staat niet tot tweewerf toe in de wet van Mozes, zelfs daar waar zij van het bloed der dieren spreekt, geschreven: *Gij en zult geen bloed eten, want het bloed is het leven?* En wilt gij weten, hoever de afschuw der joden voor bloed gaat? In een ei zij slecht een droppel bloeds, en het ei mag niet tot menschen-voedsel dienen; drukt de tand op brood of vrucht, en laat het tandvleesch in de aanraking slechts een vlekje bloeds achter, zoo worden vrucht en brood als onrein daargelaten! Ziedaar, hoe de wet van *Mozes*, *DIE HET BLOED-ETEN VERBIEDT*, onder de *REGTGELOOVIGEN* wordt uitgelegd.

De mysterien der Joodsche godsdienst! De Joodsche godsdienst heeft geene mysterien. Het eerste vers van het Paasch-gebed (overweeg het wel) is dit: *»Zie hier het brood der droefenisse hetwelk onze vaderen bij hunnen uittogt uit Egypte gegeten hebben; DAT ALLEN DIE HONGER HEBBEN, KOMEN EN ETEN, DAT ALLEN, DIE DORST HEBBEN, KOMEN EN DRINKEN.*

Is het nu met bloed dat dit ongezuurde brood, de gedachtenis van de wonderdadige uitredding der Hebreërs, bevochtigd wordt? Is het bloed, dat men te drinken geeft aan hen die dorst, te eten aan hen die honger hebben? Een aandoenlijk volksfeest is het Pascha, het feest van het groote gezin. Veroorlooft de staat onzer zeden al niet de poorten der prachtverblijven, waar de rijkdom woont, voor hen, die honger hebben, open te zetten, zoo gaan uitdeelingen aan de huizen den behoeftige in zijne armoede vertroosten; geheim dekt alleen de liefdadigheid, welke in het verborgen groefende weldadigheid den ongelukkige op den dag van het plegtige feest gaat opsporen.

En nu, hoort deze woorden:

»Weet gij waarvan men hen beschuldigt, om hen te kunnen verderven, om hen te kunnen slagten? Men beschuldigt hen, Christen kinderen te dooden, Christenen om hals te brengen, om derzelver bloed op te vangen en daarmede het ongezuurde brood in hunne Paasch-mijsteriën te kneden. Weet gij wat men doet, om hen te kunnen vervolgen en hunne goederen verbeurd te kunnen verklaren? Men werpt in de riolen der wijk, welke zij bewonen, het lijk van een Christen en beschuldigt hen vervolgens dien Christen vermoord te hebben. Weet gij, hoe men het aanlegt, om hen te overtuigen? Men spant hen op de pijnbank, tot dat de smart aan die ongelukkigen de bekentenissen, welke men verlangt, heeft afgeperst!"

Deze woorden rigtte de wijze, de godvruchtige *Manasses* aan *Cromwell*, den Proctector, toen hij verzocht, toen hij eindelijk verkreeg, dat de Joden, die onder de regering van *Eduard den Eersten* om misdaden van dezen aard, op deze manier bewezen, uit Engeland verjaagd waren, er zouden mogen terug keeren. Twee eeuwen is het geleden, dat die woorden geschreven werden; de moord te Damascus in 1840 is niet anders dan de opgewarmde laster van 1610.

»De beschaving," zei *Mendelssohn*, eene eeuw later, »de beschaving heeft al die armhartige legenden nog niet verdreven. In Boheme, te Neurenberg, worden op zekere uren van de dag de Joden niet toegelaten, om dat zij Christen kinderen zouden stelen; zij worden 's nachts niet anders toegelaten dan onder de voorzorg van hen niet uit het oog te verliezen, omdat zij alsdan in omgang staan met de booze geesten. Nog kort geleden zijn immers te Posen de Joden beschuldigd geworden een Christen kind vermoord te hebben: twee rabbijnen, vrome hoofden hunner gemeente, werden doodgepijnigd. God der barmhartigheid! zij waren zoo onschuldig als ik, als gij, mijne lezers!"

»Te Weenen, onder Keizer *Frederik*, verdwenen drie Christenen. De Joden werden beschuldigd hen vermoord te hebben, om zich, in de ongezuurde broden, op hun bloed te vergasten: drie honderd Joden werden verbrand. Weinige dagen na dit menschenoffer vond men, bij ingevallen dooi, de drie lijken in een naburig meer: de ongelukkigen waren door het ijs gevallen en verdronken."

»En evenwël wordt de bekentenis der schuldigen, de braafheid der regters aangevoerd! Zij werden het; maar die bekentenis, de pijn perst ze af; maar die regters doen de wet in al hare strengheid uitvoeren, hunne braafheid ziet in die vreeselijke folteringen het middel tot ontdekking der waarheid."

Dus spraken *Manasses* en *Mendelssohn*, die beide lichten van het Joodsche geloof, en na de zuiverheid dier godsdienst bewezen te hebben, die het eerst, die alleen onder alle, vijf duizend jaren lang, den eenen eenigen God aanbad, zeide *Manasses*: »Indien alles, wat ik herinnerd heb, nog niet genoeg is, om de schandelijke ongerijmdheid dier beschuldigingen te bewijzen, welnu, zoo neem ik mijne toevlugt tot den eed des Heeren, in het tweede boek Moses, hoofdstuk 22. Ik zweer bij dien allerhoogsten God, den Schepper van hemel en van aarde, die zijne wet aan het volk Israël geopenbaard heeft, ik zweer in mijnen naam en in den naam van geheel Israël, dat ik nog nimmer, tot den huidigen dag, eenig dergelijk gebruik in onze kerkdienst gezien heb; dat nimmer eenig dergelijk gebod, noch in de geschreven, noch in de mondelinge wet, noch in de voorschriften onzer schriftgeleerden, noch in de overlevering, noch in eenige gewoonte te vinden is geweest; dat het nimmer ten uitvoer gebragt, noch gepoogd is het ten uitvoer te brengen; dat ik nimmer zulk eene godslastering, eene zulke afschuwelijkheid uit den mond van eenigen Jood gehoord, noch in eenig boek of geschrift gelezen heb. En lieg ik, zoo mogen over mij uitgestort worden al de vloeken, die in den Leviticus en het Deuteronomium vervat zijn! Moge ik dan nimmer den zegen noch den troost Sions aanschouwen! Moge ik nimmer aandeel hebben aan de onsterfelijkheid der ziel!..."

En *Mendelssohn*, door die heerlijke taal aangevuurd, riep op zijne beurt: »De vreeselijke zuiverings-eed, dien *Manasses* in zijnen naam en in den naam van geheel Israël heeft afgelegd, dien eed leg ook ik heden af in de zuiverheid, in de heiligheid van mijn geweten."

En ook ik bezweer heden al de joden, over geheel de oppervlakte der aarde verspreid, te verklaren of wij immer, in onze scholen, in onze lessen, in onze boeken, in onze schriften; in de woorden der grijsaards, in de driftsvervoeringen der jeugd, in de overwegingen van den rijperen ouderdom, in den tekst van en in de aanmerkingen op de wet Mozes, in den Talmud, in de herinneringen die bij het Joodsche volk tot aan de schepping der wereld opklimmen, of wij immer gelezen, gehoord, gevonden, vernomen hebben, iets dat naar dit woeste en barbaarsche voorschrift gelijkt: »Het door u vergoten bloed eens menschen zal uwe feesten reinigen; het ongezuurde brood, met christen-bloed bevochtigd, zal een welgevallig reukoffer voor uwen God zijn."

Nog een laatste woord: weldra zal het twaalf honderd vijftig jaren geleden zijn, dat de Islam zijne vanen in het Oosten, in de stad Damascus, geplant heeft. Gedurende die lange reeks van eeuwen hebben de Joden die verstandelooze beschuldiging nimmer tegen hen zien oprijzen. De Christenen beginnen hunnen invloed in die gewesten te doen gevoelen; en ziedaar; de vooroordeelen van het Westen ontwaken in het Oosten. Welk eene treurige stof tot de allersmertelijkste overpeinzingen! Christenen van Frankrijk, wij zijn uwe medeburgers en uwe broeders. Gij hebt der wereld het voorbeeld der zachtste, der zuiverste verdraagzaamheid gegeven. Dient ons ten schild, na ons ten steun gediend te hebben! Dat boven al de drukpers, met die edele drift, die hare glorie uitmaakt, de geheiligde zaak der beschaving en der waarheid omhelze. Dit is eene schoone rol, die haar zoo wel staat en zoo edel door haar vervuld wordt.

Ad. Crémieux, *advokaat, Vice-president van het centrale consistorie der Fransche Israëliten.*

ADVERTENTIËN.

(22081) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 19den Junij 1840, des voormiddags om *negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen aan de *Steenbakkersgracht*, La. E. No. 91 Nieuwe Wijk en La. D. No. 615 Oude Wijk; aankomende F. J. L. RENS VAN ONNA, doch in het Cohier der Huurwaarde van Huizen bekend ten name van den Boedel THERESIA van MOLL.

Paramaribo, den 16 Junij 1840.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(22051) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal Vrijdag om 9 uren, verkoopen: PROVISIEN, STUKGOEDEREN, WANE en KOPIE PLANKEN van de Gronden *Hanover* en *Osembo*; eenige vaten ROODEWIJN; de Neger genaamd *KLAAS*, aankomende RUDOLPH LE CHEVALLIER c. s.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 13den dezer, de Nd. Am. Brik *Spartan*, Kapt. P. Swinson, van Boston, hebbende 31 dagen reis; Passagiers: de Heeren J. M. de Hart, J. W. Becker en J. A. Greeber.

Idem, de Fransche Schoener *Babrole*, Kapt. J. Carrere, van Caijenne, hebbende 4 dagen reis; Passagier: de Heer R. R. Dufrechon.

UITGEKLAARD.

Den 15den dezer, het Schip *Concordia*, Kapt. B. J. Wijgers; lading: 351 vaten Suiker, 8 balen gebroken Koffij, 47 balen schoone- en 5 dito vuile Katoen, 17 balen Cacao en 41 balen Rijst.

Idem, het Schfp *Anna en Maria*, Kapt. D. Steenveld; lading: 452 vaten Suiker, 112 balen schoone- en 9 dito vuile Katoen en 33 balen Cacao. Beide naar Amsterdam.

UITGEZEILD.

Den 13den dezer, Z. M. Brik van Oorlog *DE SNELHEID*, gecommandeerd door den Kapt. Luit. ter Zee J. ENSLIE, over de Eilanden St. Eustatius en St. Martin naar Curaçao.

IN TEXEL GEARRIVEERD.

Den 12den April, E. Meijer, *Susanna Maria*. Den 16den, J. C. Radeloff, *Sophia Cecilia*. Den 21sten, B. J. Bakker, *Dolphijn*.—Den 22sten, J. Addiks, *de Harmonie*.—Idem, J. J. IJnsen, *Helena Catharina*.—Den 24sten, H. C. Wriburg, *Dina Maria*.—Den 28sten, J. J. Kiers, *Triton*.

IN HELLEVOETSLUIS GEARRIVEERD.

Den 16den April, C. J. van Driesten, *de Zwaan*. Den 21sten, Z. M. Brik van Oorlog *WINDHOND*, Kapt. Luit. ter Zee J. F. KIST.—Den 25sten, W. van der Kolff, *Agenoria*.—Den 27sten, J. J. Brouwer, *Atalante*.

. Bij Plijmouth, den 23sten April, K. B. de Weerd, *Maria Frederika*.—In het Kanaal, den 27sten, G. van Meedevoort, *de jonge Willem*.

☞ Den 19den April is te Portsmouth binnengeloopen, S. IJ Parma, *de drie Gebroeders*, met verlies van zeilen en steng.

§§§ Den 15den April is uit Texel naar Nickerie gezeild, K. J. Haasnoot, *de Zeevaart*.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.